

•

Öreg koldusasszony vánszorog hazafelé este, fáradtan az egész napi munkától.

Loncsos, fekete göncei lötyögnek sovány, aszott testén.

Kezében gyékényszatyor, tele összekoldult kenyérdarabkákkal, miegymással.

Most megáll egy utcai mérleg előtt, szoknyája zsebéből előkotor két darab kétfillérest, nagynehezen föllép a mérlegre, s megmértkezik.

Lehet, hogy arra volt kíváncsi, mennyit hízott aznap.

•

Múlt esztendőben ilyenkor az egész város, a falu, az egész ország jo-jót pöndörített. Az idén egyet se látunk. Hová lett a tavalyi hó? Hová lett a tavalyi jo-jó?

1933. július 22., szombat, 6. old.

Nyári macska-kaland

Kép az utcáról

A macska az egyik csillagos nyári éjszakán, amikor épp kalandok után kódorgott, a sötétben belecsúszott a budai négyemeletes ház síkos tetejéről a szűk csatornacsőn át a földalatti csatornába.

Ott nyávogott szegény, keservesen. A környék valamennyi gyermeke odasereglett, hogy segítsen rajta.

Csak hogy ez nem volt könnyű dolog. Este, amikor az utcai zaj elült, csak a macska szívet tépő nyávogását lehetett hallani.

Így tartott ez három napon át.

Pesti utcakép
1930-as évek
MNM Történeti Fényképtár
Vadas Ernő felvétele

„...a macskát mindenáron meg kell menteni.”

Tovább már nem lehetett kibírni. Az izgalom oly magasra hágott, akár egy bányászszerencsétlenség alkalmával. Felváltva állítottak őröket, akiknek az volt a föladata, hogy figyeljék, nyávog-e még a macska. Fülüket a míniummal festett utcai bádogcsőhöz nyomták, és úgy hallgatóztak, akár orvos a haldokló szíve fölött, hogy dobog-e még.

A macska egyre halkabban, de nyávogott.

Ekkor kiadták a jelszót a Krisztinában, hogy a macskát mindenáron meg kell menteni.

Mindenekelőtt pénzt gyűjtöttek a „mentési munkálatokra”. Gyermek zsebpénzüik maradványait rakosgatták össze. Mikor már együtt volt a pénz, szerelőt hívtak. Közben azonban akadtak néhányan, akik titokban az elöljáróságához, a rendőrséghez, sőt a tűzoltósághoz fordultak segítségért.

A szerelő mindenekelőtt széjjelnyitotta a csatornacsövet. Ennivalót dobáltak le, köteleket, rudakat bocsátottak le a nyíláson, hátha fölkapaszzkodik rajta. A cicus azonban megijedt az emberi zajtól, és elmenekült a csatorna-járásban még mélyebbre.

A környéken már egyébről se beszéltek, mint a macskáról. A házfelügyelők s az öreg kisasszonyok könnyes szemmel, némán álldogáltak ott, mint a halálos beteg ágya körül. Mit csináljanak? Mint akik utolsó pillanatban külföldi orvostanárt hívatnak, vagy valami életmentő műtéti beavatkozásra szánják rá magukat, végre ők is kibontották a csatorna előtti úttestet.

Óriási izgalomtól körülvéve dolgoztak a szerelő munkások. Fölbontották az aszfaltot, kilapátolták a földet. Több órai fáradságos munka után kitérült a földalatti beton-csatorna. Még néhány csákánycsapás. A szívek hevesen dobogtak. Most széjjelbomlott a csatorna.

Kissé félreállt a tömeg. Ekkor, a negyedik nap délutánján, a lesóványodott, girhes macska künn termett, s a hálátlan egyetlen köszönő pillantásra se méltatva életmentőt, a ház nyitott kapuján át a pincébe surrant ...

1933. július 25., kedd, 6. old.